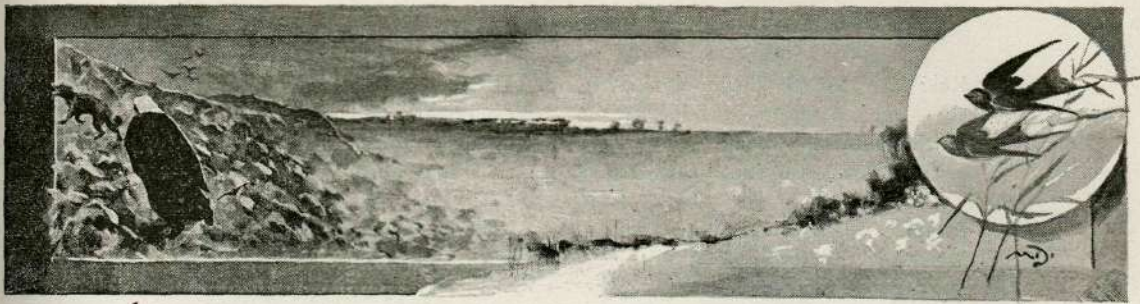

Morana in Vesna.

Knez Ljudevit.

(Zložil A. Hribar.)

(Dalje.)

Zopet domá.

Prijazna je pomladna noč,
Ko vlada Vesne tiha moč
Nad strmcem in višino,
Nad trato in dolino.

Ko zemlja mirna, zrak je tih,
Priveje lahno Vesnin dih,
In božka liste mlade
Na bukvah tik livade.

In božje deklice vodé
Na cvetje nežno narosé:
Umíto zjutraj vstaja,
Ko Zora se poraja.

In kolikor je zvezd nebá,
Ves roj gori, blesti, migljá;
In v zlatih zvezdic čredi
Se vozi mesec bleđi.

Ko vlada tiho Vesnin mir,
Pa slavec svoj opeva pir;
In ljubki ti glasovi
So zmiraj drugi, novi.

Gor v krškem gradu knez leži,
Knez Varna; Diva tik sedi,
Očetu bol zlajšuje,
Po dragem pa vzdihuje.

Oh, saj pomlad je tretja žé,
Odkar odšel je na vojské,
In ni ga sporočila,
Če sreča mu je mila.

Življenje Divi je trdó,
Srcé dan slednji bolj bolnó;
Vsak dan ji je na sveti
Nestrpeje živeti.

V dvorišči stari pes čuvaj
Na vse pretrge laja; kaj?
Čuj, v grad že v pozni uri
Nekdo dospè pred duri.

Odpró se vrata na stežaj:
„Kaj hočeš, ptujec, tukaj, kaj?
Nikár“, dé hči, „ne moti
Bolnika, pojdi s poti!“

Pomigne ptujec ji, rekoč:
„Opravil bom takoj gredóč,
Le knezu se izrazim,
Potem pa koj odlazim.“

Pristaplja ptujec, bliže gre;
Na rami svetli mu lasje
In svetla, lepa brada
Po črni halji pada.

Priteče solza mu z očes:
„Poznaš me, oče, Varna knez?
Imaš še kaj spomina
Na Svitozora sina?“

„Kaj —? Svitozor! — ti tu stojiš?
Je-li mogoče, kar veliš?
Le brž me dvigni, Diva,
Da s sinom govoriva.“